

Corona en mijn werk als uitvaartleidster, wat doet het met mij....

Heel veel, vooral toen het net begon. De nieuwe regeltjes die continu veranderden, waar we ons telkens weer opnieuw in moesten verdiepen, om het goed te kunnen uitleggen aan de nabestaanden. Toen de regels niet meer veranderden, gaf me dat meer rust in mijn hoofd en vond ik een nieuwe weg, om mijn werk toch zo goed mogelijk te doen. Al is er nu letterlijk veel meer afstand. En dat is juist niet waarom dit werk zo bijzonder is. Je wilt er zijn, naast hen staan.

We moeten door... De overledene en nabestaanden hebben me nodig, vooral nu. Ik moet er zijn voor hen en zorgen dat ondanks de nieuwe aangepaste regels er toch een afscheid komt, een waardig afscheid en dan wordt je al snel creatief.

Tegelijkertijd is daar ook de angst. Als ik zelf maar geen corona krijg door het omgaan met overledenen en nabestaanden. Hoe groot is het besmettingsgevaar? Dat kan niet en dat mag niet gebeuren, want ik moet er zijn voor de overledene, nabestaanden, voor ons bedrijf en mijn collega's. Wanneer ik een overledene ga overbrengen in het ziekenhuis zie ik hoe hard iedereen werkt om de mensen te verzorgen.

Bij een overbrenging vanuit thuis, verpleeghuis of waar dan ook, zijn we net marsmannetjes om ons te beschermen tegen de corona. Bizar gewoon, het voelt zo afstandelijk tegenover de nabestaanden. Maar eigen veiligheid staat op dit moment voorop.

Ik ben emotioneler tijdens een afscheid maar ook als ik naar huis rijd en de dag overdenk. Ik denk dan aan al die nabestaanden, die er niet bij mochten zijn en dat het niet op de manier gaat, zoals ze het afscheid voor ogen hadden. Tegelijkertijd ook dankbaar dat we de nabestaanden nog een afscheid mogen geven en dat ze hun dierbare nog hebben kunnen zien, al is het in een kleine groep.

Wat raakt het me als de ene overlijdensmelding na de andere komt...

Wat raakt het me als ik zie dat de vermoeidheid toeslaat bij collega's, maar dat ze doorgaan, klaar blijven staan voor de nabestaanden die ons zo nodig hebben...

Wat raakt het me als ik de rouwauto rijd, door een erehaag met mensen die er helaas niet bij kunnen zijn, maar op deze manier toch de laatste groet brengen...

Wat raakt het me als ik 15 mensen in de aula zie zitten, omdat er genodigden zijn die niet durven te komen of zelf ziek zijn...

Wat raakt het me dat de mensen intens verdrietig zijn, doordat ze iemand verliezen en ook nog afscheid moeten nemen wat zo anders gaat...

Wat een bizarre tijd maar ik blijf overeind door mijn collega's, door Piet en Bianca die iedere week een bijeenkomst plannen om met elkaar je gevoelens en ervaringen te delen.

Dankjewel nabestaanden voor het begrip, dankjewel collega's, dankjewel Piet en Bianca.

Laten we hopen dit het snel voorbij gaat, daarom pas goed op jezelf en elkaar.

Martina Heuving, uitvaartleidster

